

The same old story: the reproduction and recycling of a dominant narrative in research on physical education for girls

DAVID KIRK

Institute for Sport and Physical Activity Research
University of Bedfordshire (GBR)

KIMBERLY L. OLIVER

Department of Human Performance, Dance and Recreation
New Mexico State University (MEX)

Abstract

Our purpose in this paper is to show how a particular narrative, what we call here ‘the same old story’, about girls and physical education is maintained and reproduced by many of the researchers who study this topic, and by sections of the media who report on some of this research. We believe we need to understand the extent of the contribution researchers of girls and physical education make to the same old story if we are to contribute to a process of bringing about change for the better for all girls. First of all we summarise the collective knowledge from social, pedagogical and historical research on girls and physical education overviewed by Flintoff and Scraton in 2006, before going on to examine some of the research literature post-2006 that we think reproduces the same old story in a variety of ways. Next we present a case study of the treatment of the report of a large-scale study in England by the media to show not only that newspapers and other media outlets are parasitic upon research but that they also invariably simplify, sensationalise and misrepresent the findings of studies of girls and physical education. We conclude that this topic of study, like the broader field of physical education and sport pedagogy, is marred by poor citation practices and a consequent general lack of systematic building on previously published studies. Moreover, we suggest that there appear to be few programmes of research and a marked absence of a broader programme of interlocking research studies that could produce genuine developments in practice. Finally, we propose that a large part of a shared mission for this field of inquiry is that it must become more focused on how we go about improving the situation for girls in physical education, building on what we already know from activist studies and other student-centred interventions.

Keywords: girls and gender, physical education, pedagogy, activist research

La cantarella de sempre: reproducció i reciclatge del discurs dominant en la recerca sobre l'educació física de les noies

DAVID KIRK

Institute for Sport and Physical Activity Research
University of Bedfordshire (GBR)

KIMBERLY L. OLIVER

Department of Human Performance, Dance and Recreation
New Mexico State University (MEX)

Resum

El nostre objectiu en aquest treball és mostrar com un discurs particular, el que aquí anomenem “la cantarella de sempre”, sobre les noies i l'educació física és manté i es reproduceix per molts investigadors que estudien aquest tema, així com per alguns sectors dels mitjans que informen sobre aquesta recerca. Si volem contribuir a un procés de canvi per al bé de totes les noies, creiem que hem d'entendre l'abast de la contribució que fan els investigadors en relació amb les noies i l'educació física en aquesta “cantarella de sempre”. En primer lloc, resumim els coneixements col·lectius de la investigació social, pedagògica i històrica sobre noies i educació física resumida per Flintoff i Scraton el 2006, abans de passar a examinar algunes de les publicacions de recerca posteriors a aquesta data que creiem que reproduïxen “la cantarella de sempre” de diferents maneres. A continuació, presentem un cas pràctic sobre el tractament de l'informe d'un estudi a gran escala realitzat a Anglaterra per part dels mitjans de comunicació per demostrar que no són només els diaris i altres mitjans els que parasiten la recerca, sinó que també, i de manera invariable, simplifiquen, fan sensacionalisme i tergiversen les troballes dels estudis sobre noies i educació física. Concloem que aquest tema d'estudi, igual que el camp més ampli de l'educació física i la pedagogia de l'esport, és ple de pràctiques de mala citació i una consegüent manca general de prendre com a base sistemàtica estudis publicats anteriorment. A més, deduïm que hi ha pocs programes de recerca, així com l'absència notòria d'un programa més ampli d'interconnexió d'estudis de recerca, que puguin produir, a la pràctica, desenvolupaments genuïns. Finalment, proposem que gran part de la missió compartida en aquest camp s'ha de focalitzar més en com podem millorar la situació de les noies en l'educació física, basant-nos en allò que ja sabem a través d'estudis activistes i altres intervencions centrades en l'alumnat.

Paraules clau: noies i gènere, educació física, pedagogia, recerca activista

Introduction

Writing in the early 1990s, Patricia Vertinsky (1992) pinpoints the moment when things went horribly wrong for girls and physical education, the implementation in various countries of equal opportunities legislation in the 1970s and early 1980s. This is not to say, as Vertinsky is keen to show, that all was well before this legislation. But its introduction created the issue that is the central topic of this paper, the genesis of a narrative about 'the problem' of girls in physical education. The wider impact of this legislation, where it helped create more equitable and just social institutions and practices, was without question right and necessary. But where it touched on physical education, particularly in North America, the assumption was made that coeducational programmes would be more equitable than gender segregated programmes, an assumption that Vertinsky (p.378) notes was not warranted since "equal access did not ensure equal participation". Instead, what the antisexist legislation did was to put boys and girls together in physical education classes that were run according to boys' rules and standards, inevitably providing proof to sexist opponents of equal opportunities legislation that girls and women were in fact 'the weaker sex'. Even where legislation was framed in ways that supported coeducational physical education but provided enough exemptions to permit single sex programmes to continue, as it was in the UK's Sex Discrimination Act of 1975, this watershed moment brought physical education for boys and girls into direct comparison, and so the seeds of the same old story were sown.

Vertinsky (1992, pp. 378-9) maps out the basic elements of the narrative of the same old story persuasively and in some detail. What it came down to, she notes, was that, "if girls did not avail themselves of opportunities for play they were blamed for having the 'wrong' attitude". It was girls' fault that they did not like vigorous physical activity, that they did not want to compete to win, that they avoided physical contact, that they valued being with friends over being on the winning team, and that they dropped out of physical education in increasing numbers throughout their high school years. As Vertinsky notes, much hope was placed in teachers to carry through this reform. But teachers who had taught and had been trained in single-sex environments, even those who were committed to co-educational

Introducció

A principis de la dècada de 1990, Patricia Vertinsky (1992) assenyalava en els seus escrits el moment en què les coses es van tòrcer per a les noies en l'àmbit de l'educació física (EF): el de la implementació, durant els 70 i començaments dels 80, d'una legislació sobre la igualtat d'oportunitats. Això no vol dir, com fa palès Vertinsky, que les coses anessin bé abans que entrés en vigor, però el fet d'introduir-la va generar la situació objecte d'aquesta anàlisi, la gènesi d'un discurs sobre "el problema" de les noies en l'àmbit de l'educació física. L'impacte més ampli d'aquesta legislació, la seva contribució a crear pràctiques i institucions socials més equitatives i justes va ser, sense dubte, just i necessari. Tanmateix, pel que fa a l'educació física, sobretot a Amèrica del Nord, es va assumir que els programes coeducatius serien més equitatius que els programes que segregaven l'alumnat per sexe, una assumpció que Vertinsky (pàg. 378) considera que no era segura, perquè "el fet que l'accés fos igual no garantia que la participació també ho fos". El que va provocar la legislació antisexista va ser que es posessin els nois i les noies junts en unes classes d'educació física que s'organitzaven segons les normes i els estàndards dels nois, cosa que inevitablement va aportar arguments als que s'oposaven a la legislació per a la igualtat d'oportunitats en el sentit que les dones eren "el sexe dèbil". Fins i tot quan la legislació es plantejava formes que recolzaven l'educació física coeducativa però oferia prou exempcions per permetre que es continuessin aplicant programes diferenciats (com va ser el cas de la Llei de discriminació per raó de sexe promulgada el 1975 a Anglaterra), aquest punt d'inflexió va comportar que es comparés directament l'educació física dels nois i de les noies, i d'aquesta manera es va plantar la llavor de la cantarella de sempre.

Vertinsky (1992, pàg. 378-379) exposa els elements bàsics que caracteritzen el discurs tradicional de manera persuasiva i bastant detallada. El que era decepcionant, assenyalava, era que "si les noies no aprofitaven les oportunitats de joc era a causa de la seva 'mala' actitud". Era culpa de les noies que no els agradés l'activitat física vigorosa, que no volguessin competir per guanyar, que evitessin el contacte físic, que valoressin més estar amb els amics que formar part de l'equip guanyador i que deixessin de fer educació física en una proporció cada cop superior a mesura que avançaven en l'educació secundària. Tal com assenyalava Vertinsky, es va esperar que fossin els professors els que duguessin a terme aquesta reforma. Però els professors que havien ensenyat i havien estat formats en centres on només hi havia nois o només hi havia noies, o inclús els que estaven compromesos amb l'educació

physical education, struggled in practice to treat all students the same, as the equal opportunities rhetoric seemed to imply.

Much of the research Vertinsky cites in this 1992 paper already recognised the simplicity of the practices that seemed to flow from this well-intentioned legislation. On the basis of this work she was able to write that

Efforts to promote participation tend to severely underestimate the ways that girls' perceived opportunities are already bounded by previous socialization into play and sport from early childhood, the level of support from parents, peers, and teachers (especially in the primary years), and economic opportunity, class, and race" (Vertinsky, 1992, p. 385).

Despite the efforts of generations of feminist researchers who have tried to shift the terms of the narrative from blaming girls to recognition of a complex interaction of factors centred on the patriarchal order, the same old narrative has resisted and persisted. As a case in point, the Women's Sport and Fitness Foundation (2010) in the UK produced a 'fact sheet' that shows how firmly entrenched is the basic outline of the same old narrative. The 'fact sheet' summarises headline results from a range of surveys of young people in the UK conducted between 2007 and 2010. The reporting follows more or less the same theme of showing that girls are less active than boys, more girls than boys decline in activity more dramatically during adolescence, girls believe boys' activities to be more important, and that girls see exercise as a way of becoming and being thin.

Our purpose in this paper is to show how the same old story about girls and physical education is maintained and reproduced by many of the researchers who study this topic, and by sections of the media who report on some of this research. We are concerned about the perpetuation of the same old story in the work of researchers and the reporters of this research in the popular press and other media outlets because we think it is this group who should be leading the challenge to change this narrative. We believe we need to understand the extent of the contribution researchers of girls and physical education make to the same old story if we are to contribute to a process of bringing about change for the better for all girls.

We begin by summarising the collective knowledge from social, pedagogical and historical research on girls and physical education

física coeducativa, a la pràctica s'esforçaven per tractar tots els alumnes de la mateixa manera, tal com semblava que implicava la retòrica de la igualtat d'oportunitats.

Gairebé tots els treballs de recerca que cita Vertinsky en el seu escrit de 1992 ja reconeixien la simplicitat de les pràctiques que semblaven derivar-se d'aquesta legislació benintencionada. Basant-se en aquestes obres, l'autora va poder afirmar el següent:

Els esforços orientats a promoure la participació tendeixen a infravalorar fortament les maneres que tenen les noies de percebre les oportunitats de participar, les quals ja estan lligades a la socialització en el joc i l'esport des de la primera infància, al grau de suport dels pares, els companys i els mestres (sobretot durant la primària) i a les oportunitats econòmiques, la classe social i el grup ètnic (Vertinsky, 1992, pàg. 385).

Malgrat els esforços de diverses generacions d'investigadores feministes que han intentat canviar els termes del discurs passant de culpar les noies a reconèixer una complexa interacció de factors centrats en l'ordre patriarcal, els vells prejudicis han resistit i han persistit. Concretament, la Fundació per a l'Esport i el Condicionament Físic de les Dones (2010) del Regne Unit va dur a terme un estudi que mostra el profund arrelament del discurs tradicional. L'estudi resumeix els resultats més destacats de tota una sèrie d'enquestes fetes a joves del Regne Unit entre 2007 i 2010. L'informe segueix en la línia de demostrar que les noies són menys actives que els nois, que més noies abandonen l'activitat física durant l'adolescència i de manera més evident, que les noies creuen que les activitats dels nois són més importants i que les noies veuen l'exercici com una manera d'aprimar-se i romandre primes.

La finalitat del nostre estudi és mostrar de quina manera molts científics que estudien el tema i les seccions dels mitjans de comunicació que informen sobre aquestes investigacions mantenen i reproduïen la visió habitual sobre les noies en l'àmbit de l'educació física. Ens preocupa que es perpetui aquesta visió en les obres dels investigadors i dels periodistes que cobreixen aquesta recerca per a la premsa i altres mitjans, perquè pensem que és precisament aquest grup el que hauria de liderar el repte de canviar aquest enfocament. Ens cal comprendre en quina mesura els investigadors sobre l'educació física de les noies promouen l'enfocament tradicional, si hem de contribuir a un procés que impliqui un canvi en positiu.

Començarem resumint els coneixements col·lectius procedents de la investigació social, pedagògica i històrica sobre les noies en l'entorn de l'educació física mitjançant la visió general que en van donar Flintoff i Scraton

overviewed by Flintoff and Scraton in 2006, before going on to examine some of the research literature post-2006 that we think reproduces the same old story in a variety of ways, typically by being unaware of or perhaps deliberately omitting what is clearly shown by the Flintoff and Scraton chapter and other sources to be already known about this topic. Next we present a case study of the treatment of the report of a large-scale study in England by the media to show not only that newspapers and other media outlets are parasitic upon research but that they also invariably simplify, sensationalise and misrepresent the findings of studies of girls and physical education. In our conclusion we attempt to understand some of the trends in this research, some of the reasons why it perpetuates the same old story, and what might be done to address this problem.

The same old story: the evidence

While most peer reviewed publications on girls and physical education provide short reviews of previously published research, Flintoff's and Scraton's (2006) chapter in the *Handbook of Physical Education* is one of the few detailed reviews of research on this topic. That said, the review is selective and has a particular focus, on curriculum, teachers, teaching and teacher education, and girls' perceptions and experience, these being the three main dimensions of pedagogy. And reflecting the location of its authors, both geographically and paradigmatically, the chapter places its main emphases on English-language publications in Europe and the UK and includes studies that are mainly informed by some version of feminist theory. It is, nevertheless, the only recent comprehensive published review of what we have learned from research about girls and physical education and as such provides us with a valuable resource to interrogate our argument about the same old story.

Before they begin to review the pedagogical research on girls and physical education, Flintoff and Scraton remind us that there is a considerable historical literature on this topic and indeed that women played a significant leadership role in the development of physical education in the UK and elsewhere since at least the end of the nineteenth century. The 'female tradition', as Fletcher (1984) dubbed it, was always controversial since girls' and women's

l'any 2006, abans de continuar examinant la bibliografia de recerca posterior a 2006, que pensem que reproduceix la cantarella de sempre de diverses maneres, per no ser conscient o potser per ometre deliberadament allò que demostren clarament tant el capítol de Flintoff i Scraton com altres fonts conegudes sobre el tema. Després presentarem un estudi de cas sobre el tractament que realitzen els mitjans de comunicació sobre l'informe d'un estudi a gran escala que van dur a terme a Anglaterra per demostrar que no només els diaris i altres canals d'informació parasiten les investigacions, sinó també que simplifiquen, sensacionalitzen i infrarepresenten de manera invariable els descobriments dels estudis sobre les noies i l'educació física. En la conclusió provarem de comprendre algunes de les tendències d'aquest camp d'investigació i algunes de les raons de la perpetuació de la cantarella de sempre, i veurem què es pot fer per redirigir aquest problema.

La cantarella de sempre: les proves

Mentre que la major part de les publicacions sobre les noies i l'activitat física analitzades per col·legues de professió ofereixen revisions abreujades de treballs de recerca publicats anteriorment, el capítol de Flintoff i Scraton (2006) en el llibre *Handbook of Physical Education* és una de les poques anàlisis detallades sobre aquest tema. L'anàlisi és selectiva i se centra particularment en el currículum, els professors, l'ensenyament i la formació del professorat, i les perspectives i l'experiència de les noies, que són les tres dimensions principals de la pedagogia. I, com a reflex de la posició dels autors (tant des del punt de vista geogràfic com paradigmàtic), el capítol posa èmfasi sobretot en les publicacions en llengua anglesa aparegudes a Europa i el Regne Unit, i inclou estudis elaborats principalment amb alguna versió de la teoria feminista. Això no obstant, és l'única anàlisi completa recent del que hem après de la investigació sobre les noies i l'educació física, i, per tant, podem considerar-la una eina valuosa per plantejar-nos interrogants sobre la qüestió que tractem.

Abans de començar a analitzar la investigació pedagògica sobre les noies i l'educació física, Flintoff i Scraton ens recorden que hi ha força bibliografia històrica sobre aquest tema i que certament el paper de les dones com a protagonistes del desenvolupament de l'educació física va ser significatiu al Regne Unit i en altres indrets des de, com a mínim, finals del segle XIX. La "tradició femenina", en paraules de Fletcher (1984), va ser sempre controvertida perquè la participació de

participation in organised forms of physical activity such as gymnastics and some sports challenged deep-seated social mores about masculinity and femininity. This overview of historical studies also reminds us that the issues surrounding girls and physical education have a long history in education systems amounting to over a century and a half in some countries. This point is important for our argument about the same old story because it has over time become deeply ingrained in the collective consciousness of populations, including the institutions that prepare teachers of physical education and that develop sports. There can be no question that, while some things may have changed over this century or more in terms of girls and physical education, there have also been important continuities between past and present that are well-established and thus very powerful.

Flintoff and Scraton note a general trend in the research on girls and physical education reflected in the pedagogy literature more broadly, which is a shift of the attention of researchers from concerns about teachers, teaching and teacher education, to curriculum and more recently to learners and learning (Kirk, 2010). This is another significant outcome of their review, since the papers they cite in relation to girls' perceptions and experiences of physical education date with only one or two exceptions from 2000. In other words, we know more about teachers and the curriculum in relation to this topic than we do about girls themselves. While we think there is some published work from the early to mid-1990s that Flintoff and Scraton did not include, nevertheless we might pause to wonder why it has taken researchers so long to consider it important to listen to the voices of girls.

Their review of studies of teachers, teaching and teacher education and of curriculum provides some important insights. One of the most significant is that gender inequalities and stereotyping are part of teachers' own experiences both of their school physical education and sport participation and their education as physical education student teachers. These are, moreover, powerful normalising processes that individuals can challenge only at personal risk and cost. Teachers are then among the primary agents for reproducing existing gender relations in physical education, not as individual choices they make but as part of wider, sedimented and powerful institutional processes. Unsurprisingly, then, Flintoff

les noies i les dones en formes d'activitat física organitzades com la gimnàstica i alguns esports desafien costums socials molt arrelats sobre la masculinitat i la feminitat. Aquesta visió de conjunt dels estudis històrics també ens recorda que les qüestions sobre les noies i l'educació física tenen una història en els sistemes educatius que es remunta més d'un segle i mig enrere en alguns països. Aquest punt és important, perquè amb el temps els esquemes preestablerts s'han anat engranant profundament en la consciència col·lectiva de les poblacions, incloses les institucions que preparen professors d'educació física i que organitzen esports. És indubtable que, mentre algunes coses poden haver canviat en aquest segle i escaig en les condicions de les noies i l'educació física, també hi ha hagut continuïtats importants entre el passat i el present que estan ben establertes i, per tant, són molt poderoses.

Flintoff i Scraton observen una tendència general en la investigació sobre les noies i l'educació física que es reflecteix en la bibliografia pedagògica més àmpliament. Es tracta d'un canvi en el focus d'atenció dels investigadors, que ha passat de centrar-se en qüestions sobre els professors, l'ensenyament i l'educació del professorat a centrar-se en els currículums i, més recentment, en les alumnes i el procés d'aprenentatge (Kirk, 2010). Aquest és un altre resultat important de la seva visió de conjunt, ja que els documents que se citen pel que fa a la percepció i l'experiència de les noies en l'àmbit de l'educació física daten, amb només un parell d'excepcions, de l'any 2000. En altres paraules, sabem més coses sobre els professors i el currículum que sobre les mateixes noies. Malgrat que sabem que hi ha algun treball de començaments o mitjà dels 90 que Flintoff i Scraton no van incloure, ens preguntem perquè els investigadors han trigat tant a considerar que era important escoltar les veus de les noies.

Aquesta anàlisi dels estudis sobre els professors, l'ensenyament i la formació del professorat aporta algunes idees importants. Una dels més significatives és que les desigualtats i els estereotips per raó de sexe formen part de l'experiència dels professors, tant per l'educació física i la participació en l'esport que van experimentar a l'escola com per la seva formació com a estudiants per esdevenir professors d'educació física. A més a més, són processos normalitzadors poderosos que només podem desafiar individualment. Per tant, els professors són uns dels agents principals a l'hora de reproduir les relacions de gènere existents en l'educació física, no per les seves eleccions individuals sinó com a part d'uns processos més amplis, sedimentats i poderosos. No sorprèn que Flintoff i Scraton addueixin investigacions que suggereixen que

and Scraton note research which suggests male and female teachers practice slightly different teaching styles, with women engaging with girls in more interpersonal ways, in contrast to male teachers' more direct instructional styles. Their review shows the vitally important role teachers play as models of gendered behaviour for both girls and boys, and how hard it is to change these behaviours, even when teachers themselves recognise that there is an issue and willingly engage in change processes.

The curriculum represents a further topic of study for researchers of girls and physical education. Flintoff and Scraton note that this research is strongly influenced by the historical legacy of separate sex classes and high levels of differentiation of activities deemed to be suitable for girls and for boys, leading to strongly entrenched practices of 'gender-appropriate' physical activities in the curriculum. They show that differentiation of activities has continued even when initiatives such as the National Curriculum Physical Education in England presented opportunities to offer alternatives. At the same time, and drawing on US research dating from the mid-1980s around the 1972 Title IX development, they show that legislation requiring girls and boys to be taught the same activities together in co-educational classes is not necessarily a step forward in equal opportunities for girls. They cite research that shows boys dominate co-ed classes, and that perspectives on the gender-appropriateness of activities remain in place.

Returning to the focus on girls, Flintoff and Scraton show that the research reports considerable variability of experiences and perceptions, suggesting there is no homogenous 'girl' who shares the same experiences and perceptions as her peers. Some girls say they like physical education and some say they do not. Some girls like some activities and others different activities. Citing their own research reported in 2001, Flintoff and Scraton claimed that girls' participation in sport is problematically low, though again there was much variability in terms of intensity and extent of participation. Other research they cite showed that, for girls who do wish to participate in sport, compromises are often required in terms of the construction of their feminine and sexual identities. Despite the variability these studies of girls' experiences and perceptions reveal, Flintoff

els professors i les professores practiquen estils d'ensenyament lleugerament diferents: les dones es relacionen amb les noies de manera molt més interpersonal, mentre que els homes opten per estils d'ensenyament més distants, limitant-se a donar instruccions. La seva anàlisi mostra que el paper dels professors com a models de comportament de gènere tant per als nois com per a les noies és d'una importància vital i mostra també com n'és de difícil canviar aquests comportaments encara que els mateixos professors reconeguin que hi ha un problema i vulguin participar en el procés de canvi.

El currículum suposa un tema d'estudi futur per als qui vulguin dur a terme investigacions sobre les noies i l'educació física. Flintoff i Scraton assenyalen que aquesta investigació està fortament influïda pel llegat històric de classes separades i pels alts nivells de diferenciació d'activitats que es consideraven adients per a noies i per a nois, la qual cosa va fer que els programes educatius recollissin pràctiques d'activitats físiques "adients segons el sexe" fortament arrelades. Demostren que la diferenciació de les activitats va seguir vigent inclús quan algunes iniciatives com el Programa d'educació física nacional a Anglaterra van suposar una oportunitat per oferir alternatives. Alhora, si ens remetem a les investigacions dutes a terme als EUA des de mitjans de la dècada de 1980 en relació amb el desenvolupament del Títol IX de 1972, aquestes mostren que la legislació que exigeix que l'ensenyament de les mateixes activitats sigui comú a les classes coeducatives no és necessàriament un pas endavant en la igualtat d'oportunitats per a les noies. Els autors citen investigacions que demostren que els nois dominen les classes coeducatives i que les perspectives sobre la idoneïtat de les activitats segons el sexe segueixen com estaven.

Tornant a les noies, Flintoff i Scraton mostren que hi ha una variabilitat considerable d'experiències i percepcions, la qual cosa suggereix que no hi ha cap "noia" homogènia que comparteixi les mateixes experiències i percepcions que les seves companyes. Algunes noies diuen que els agrada l'educació física i altres que no els agrada. A algunes noies els agraden determinades activitats i a altres noies, altres activitats. Citant la seva pròpia investigació, documentada l'any 2001, Flintoff i Scraton afirmaven que la participació de les noies en els esports és problemàticament baixa, tot i que novament van trobar molta variabilitat pel que fa a la intensitat i l'àmbit de participació. Altres investigacions a les quals es refereixen demostraven que les noies que *volien* participar en els esports generalment han de sacrificar part de la construcció de la seva identitat femenina i sexual. Malgrat la variabilitat que revelen aquests estudis sobre les experiències i les percepcions de les noies,

and Scraton claim they also show that girls are constructed by others, including their teachers and their peers, as inferior to males in physical education and sport contexts. They also claim, citing work published in 2002 and 2003, that research had only just begun to consider the experiences and perceptions of girls from different ethnic, religious and social class backgrounds and how their opportunities to be physically active may be shaped by school, family and community. They cite the need for research on 'difference and diversity' as a future focus of studies of girls, gender and physical education.

We suggest that, whatever other merits it possesses, this analysis of the research literature by Flintoff and Scraton provides us with a very helpful means of interrogating the accuracy of our argument about the same old narrative. It provides us with one place to visit to determine whether and to what extent a researcher's claims to originality for their research focus on girls and physical education is credible. This is particularly the case for research carried out after the publication of this chapter in 2006. But it is also the case for some research conducted before this in so far as Flintoff and Scraton provide us with a sense of the critical mass of studies that have investigated particular aspects of pedagogy. Of special interest to us is the absence in their review of studies of interventions in schools that took all three aspects of pedagogy (learning, teaching and curriculum) together, as the organising centre for physical education.

A review of studies of girls and physical education since Flintoff and Scraton wrote their 2006 piece (sometime in 2004 or 2005) shows two distinct trends. The first is that researchers have indeed begun to answer the call to investigate issues of intersectionality, difference and diversity. The second is that some of the more recent research is located within the discourse of physical activity and public health, much of it utilising public health research protocols centred on interventions.

A need to understand the topic of girls and physical education intersectionally, as we noted earlier, was identified by Vertinsky in her 1992 paper. Some researchers responded to this call. Oliver and Lalik (2000; 2001; 2004) found that the intersections of race and gender were critical to how girls were learning to think about their bodies and recommended that teachers and

segons afirmen Flintoff i Scraton, també asseguruen que les noies són vistes pels altres, incloent-hi els seus professors i companys, com a inferiors respecte als nois en els contextos de l'educació física i l'esport. Aquestes autors també afirmen, citant les seves obres publicades el 2002 i el 2003, que els investigadors tot just comencen a estudiar les experiències i percepcions de noies de diferents entorns ètnics, religiosos i socials, i com les seves oportunitats de ser actives físicament poden ser modelades per l'escola, la família i la comunitat. Citen la necessitat d'investigar sobre "diferència i diversitat" com a punt d'interès per a futurs estudis sobre noies, gènere i educació física.

Pensem que, siguin quins siguin els seus altres mèrits, aquesta anàlisi de la bibliografia de les investigacions de Flintoff i Scraton ens resulta molt útil per posar en dubte l'exactitud del nostre argument sobre el discurs tradicional. Ens dona un punt de referència per determinar si el reclam d'originalitat d'un investigador per la seva recerca centrada en les noies i l'educació física és creïble i fins a quin punt ho és. És el cas sobretot de la investigació que es va dur a terme després de la publicació d'aquest capítol l'any 2006. Però també és el cas d'algunes investigacions dutes a terme abans que Flintoff i Scraton ens oferissin una idea de la massa crítica d'estudis que han investigat aspectes concrets de la pedagogia. Per a nosaltres té un interès especial el fet que en la seva anàlisi no es tractessin les intervencions en escoles que consideraven conjuntament els tres aspectes de la pedagogia (aprendre, ensenyar i currículum), com a centre organitzador de l'educació física.

Si analitzem els estudis sobre les noies i l'educació física duts a terme des que Flintoff i Scraton van escriure la seva obra l'any 2006 (per tant, en algun moment del 2004 i el 2005) s'aprecien dues tendències ben diferenciades. La primera és que els investigadors han començat certament a donar resposta a la necessitat d'investigar qüestions transversals, de diferència i de diversitat. La segona és que algunes de les investigacions més recents se situen entre el discurs de l'activitat física i la salut pública, moltes de les quals fan servir protocols d'investigació en l'àmbit de la sanitat pública centrats en les intervencions.

La necessitat de comprendre el tema de les noies i l'educació física de manera transversal, com hem dit abans, va ser identificada per Vertinsky en la seva obra de 1992. Alguns investigadors van donar resposta a aquesta observació. En opinió d'Oliver i Lalik (2000; 2001; 2004) les qüestions racials i de gènere determinaven de manera fonamental com les noies aprenien a pensar sobre el seu cos, i recomanaven que els

researchers try to understand how this intersection influences girls' health-related choices. Benn and her colleagues (see eg. Benn et al, 2011) have developed a line of research that has explored the experiences of Muslim girls in physical education in the UK and Greece. A paper by Azzarito and Solmon (2006) repeated the call for the exploration of intersectionality and difference, as did Flintoff and Scraton in their 2006 chapter. Azzarito and Solmon (2006) reported that young people's meanings about the gendered body intersected with the racial body and functioned to circumscribe girls' orientations toward and access to physical activities. They claimed that constructing more equitable physical education contexts and non-tolerance of sexism and racism should feature prominently in any physical education intervention.

Unfortunately, none of this work in physical education is cited or acknowledged in more recent studies of girls and intersectionality from a public health perspective. For instance, Grieser et al. (2006), as part of the *Trial for Activity in Adolescent Girls* (TAAG) programme, described an 'exploratory study' that compared African American, Hispanic and Caucasian girls. What they found in terms of the girls' attitudes, preferences and practices in relation to physical activity was already in the literature. They concluded that other factors besides ethnicity impact on attitudes to, and preferences and practices for, physical activity. They also noted that girls may benefit best from interventions designed specifically for them, another point that was already well-established in the literature on girls and physical education. In a related publication reporting findings from the TAGG programme, Barr-Anderson et al. (2008) noted that TAAG resulted in only modest improvements in girls' PA after 3 years and the improvement was only observed among girls who had been exposed to the intervention during their entire middle school experience.

In another study, Taylor et al. (2008) undertook an investigation of African-American and Latino middle school girls on the premise that "more data are needed to better understand factors related to physical activity participation in adolescent girls" (p. 67). They concluded that "fun, social support, and concern with body image facilitated participation in activity. In contrast, negative experiences in physical education classes, concerns about appearance after activity, and lack of opportunity

professors i els investigadors intentessin comprendre com aquesta confluència de factors influeix en les decisions que prenen les noies pel que fa a la seva salut. Benn i els seus col·laboradors (vegeu, p. ex., Benn et al., 2011) han desenvolupat una línia d'investigació que ha estudiat a fons les experiències de noies musulmanes en l'àmbit de l'educació física al Regne Unit i a Grècia. Un article d'Azzarito i Solmon (2006) repetia la necessitat d'estudiar la transversalitat i la diferència, igual que van fer Flintoff i Scraton en el seu capítol. Azzarito i Solmon (2006) adduïen que el significat que tenia per als joves el cos dotat de gènere interactuava amb el cos racial i servia per circumscriure tant l'orientació de les noies vers les activitats físiques com l'accés que hi tenien. Afirmaven que el disseny de contextos d'educació física més equitatius i el fet de no tolerar el sexisme i el racisme haurien de prevaler de manera especial en qualsevol intervenció relacionada amb l'educació física.

Malauradament, en els estudis més recents sobre les noies i la transversalitat no se cita ni es reconeix cap d'aquestes obres relacionades amb l'educació física des d'una perspectiva de salut pública. Per exemple, Grieser et al. (2006) descrivien, com a part del programa *Trial for Activity in Adolescent Girls* (TAAG), un "estudi exploratori" que comparava noies afroamericanes, hispanes i caucàsiques. El que van descobrir sobre les actituds, preferències i pràctiques de les noies pel que fa a l'educació física ja estava recollit en la literatura especialitzada. Van concloure que hi ha altres factors més enllà dels ètnics que influeixen en les actituds vers l'educació física i les preferències i la pràctica d'activitats físiques. També van observar que les noies es beneficien més de les intervencions dissenyades especialment per a elles, un altre punt que també estava ben establert en la literatura sobre les noies i l'educació física. En una publicació sobre el tema que informava dels descobriments del programa TAGG, Barr-Anderson et al. (2008) observaven que el TAAG només produïa millores modestes en l'educació de les noies un cop passats tres anys i que la millora només s'observava entre noies que havien estat exposades a la intervenció durant tots els cursos de secundària.

En un altre estudi, Taylor et al. (2008) van dur a terme una investigació sobre escolars afroamericanes i hispanes amb la premissa que "es necessiten més dades per comprendre millor els factors relacionats amb la participació en les activitats físiques de les adolescents" (pàg. 67). Van concloure que "l'entreteniment, el suport social i l'interès per la imatge corporal facilitaven la participació en l'activitat. En canvi, les experiències negatives a les classes d'educació física, la preocupació per l'aspecte que tenen després de fer l'activitat i la falta

impeded participation in activity" (p. 67). They cite none of the literature reviewed by Flintoff and Scraton that had already established these factors, and report these findings as if they are new and original insights.

One of the earliest studies of physical education and physical activity levels from a public health perspective accidentally (as it were) stumbled across gender differences. McKenzie et al. (2004) reported the findings of the two yearlong Middle School Physical Education Intervention (M-SPAN) project which was among the first to promote the notion of Moderate to Vigorous Physical Activity (MVPA) as the 'gold standard' outcome, noting "A disappointing finding was that the physical activity increase for girls was not statistically significant ($P < 0.08$). This occurred despite the vast majority of PE classes being coeducational, permitting boys and girls to be exposed to the same teaching methods in the same classes" (p. 1386). Since girls were not the focus of the study then it is perhaps not surprising that there is no research literature included on girls and physical education. This absence did not prevent McKenzie et al proposing that "this result suggests additional intervention strategies may be needed for girls, such as including activities more preferred by girls, single-sex activities, and different motivational and instructional techniques" (p. 1386). This was a 'discovery' for McKenzie et al. but it is nonetheless a point already clearly established in the literature.

Further studies have adopted the public health perspective following this lead by McKenzie et al. and the TAGG researchers. An Australian study by Casey et al. (2013) of the Triple G (Girls Get Going) program argued for the importance of recognising that interventions developed in the USA for example may not work in other places such as Australia and thus indigenous Australian programmes are required. A study by Felton et al. (2005) report on the Lifestyle Education for Activity (LEAP) program in which girls were the central focus along with a concern for race and location (urban, suburban, rural). This paper reports a case study of one school's success in promoting physical activity in girls. Some researchers have continued post 2006 and the publication of the Flintoff and Scraton overview to study a range of topics relating to girls and physical education, invariably framed by concerns over low levels of

d'oportunitats n'impedien la seva participació" (pàg. 67). No citen cap de les obres bibliogràfiques revisades per Flintoff i Scraton que ja havien establert aquests factors, i tracten aquestes conclusions com si fossin idees noves i originals.

Un dels primers estudis sobre educació física i nivells d'activitat física des d'una perspectiva de salut pública va topar (pel que sembla) accidentalment amb diferències de gènere. McKenzie et al. (2004) van documentar les seves troballes del projecte bianual Middle School Physical Education Intervention (M-SPAN, intervenció en educació física a l'educació secundària), que va ser un dels primers a promoure el concepte de *Moderate to Vigorous Physical Activity* (MVPA, activitat física de moderada a vigorosa) com a "patró or" resultant, i van observar que "va ser decebedor descobrir que l'increment de l'activitat física entre les noies no era estadísticament significativ (P < 0,08). I això malgrat que la gran majoria de les classes d'EF eren coeducatives, la qual cosa permetia que els nois i les noies s'exposessin als mateixos mètodes pedagògics en les mateixes classes (pàg. 1386). Com les noies no eren l'objecte de l'estudi, potser no resulta sorprenent que no s'hi incloguin referències bibliogràfiques sobre les noies i l'educació física. Aquesta absència no va evitar que McKenzie et al. proposessin que "aquest resultat suggereix que potser calgui dissenyar estratègies d'intervenció complementàries per a les noies, com el fet d'incloure activitats que els agradin més, activitats on la participació no sigui mixta i diverses tècniques d'ensenyament i motivació" (pàg. 1386). Tot i que per a McKenzie et al. això va ser tot "un descobriment", és un punt que ja està ben recollit en la literatura especialitzada.

Altres estudis han adoptat el punt de vista de la salut pública seguint la línia de McKenzie et al. i dels investigadors del programa TAGG. Un estudi australià dut a terme per Casey et al. (2013) sobre el programa de la triple G (Girls Get Going) tracta la importància de reconèixer que les intervencions desenvolupades als EUA podien no funcionar en altres llocs, com per exemple a Austràlia, i que calia dissenyar programes específicament australians. Un estudi de Felton et al. (2005) exposa el programa Lifestyle Education for Activity (LEAP, educació continuada per a l'activitat física), les protagonistes del qual eren les noies, i que tenia en compte els factors de raça i ubicació (urbana, perifèrica, rural). Aquest article mostra un estudi de cas d'una escola que va tenir èxit en la promoció de l'activitat física entre les noies. Després de 2006 i de la publicació de la visió de conjunt de Flintoff i Scraton, alguns investigadors han continuat estudiant tota una sèrie de temes referents a les noies i l'educació física, determinats invariablement per la preocupació derivada de la

physical activity and rising obesity, sometimes intersectional and sometimes not, that we would argue contribute little in the way of new insights or knowledge, including factors influencing girls participation in senior high school physical education courses (Gibbons, 2009), female students' perceptions of gender-role stereotypes (Constantinou et al., 2009), and the effects of choice on the motivation of adolescent girls (Ward et al., 2008) to name a few.

These studies and others share in common either the statement of the obvious (eg. 'girls are more motivated when they have choices') or repeat information we already have. Shen et al.'s (2012) ambitious study of urban African-American girls' participation and future intentions towards physical education, which attempts to provide a gendered basis for the theory of planned behaviour by matching it to a feminist post-structuralist perspective, unaccountably fails to cite relevant and appropriate literature that is well known to its authors. Even well-conducted, relatively theoretically sophisticated research such as Hills (2007) ethnographic study of 12 and 13 year old British girls from a range of ethnicities and mostly lower socioeconomic communities repeats, albeit in a highly articulate fashion, insights that have been in the literature represented by the Flintoff and Scraton review for some time. For instance, after a year in the field Hills concluded:

The complexity of girls' experiences reinforces the need for the implementation of inclusive teaching practices that can differentiate between the skills and experiences of different girls. The recognition of difference provides a central component of entitlement. These differences, however, are not limited to demarcated social categories such as ethnicity, gender, and disability. This study suggests that inclusive practices are required in girl-only as well as co-educational contexts and across social categories. Within this study, a range of practices that excluded some girls from developing skills were identified and included teasing, marginalisation within games, and the public scaling of bodies. Differentiated practices may necessitate deemphasising competitive outcomes, introducing individualised as well as group approaches to learning, integrating multi-dimensional learning environments, and modifying or adapting physical activities (Hills, 2007, p. 333).

At least in this conclusion Hills brings together all three aspects of pedagogy - teachers, learners, and

baixa activitat física i l'augment de l'obesitat, algunes vegades de caire transversal i d'altres no, que podríem dir que contribueixen poc a donar forma als nous conceptes o coneixements, inclosos els factors que influeixen en la participació de les noies en programes d'educació física en els cursos superiors de l'ensenyament secundari (Gibbons, 2009), les percepcions de les estudiants sobre els estereotips de gènere (Constantinou et al., 2009), i els efectes que té el fet de poder escollir en la motivació de les adolescents (Ward et al., 2008) per citar-ne alguns.

El tret comú d'aquests i altres estudis és que expliquen allò que és evident (p. ex. que "les noies estan més motivades si poden triar") o que repeteixen informació de la qual ja disposàvem. L'ambiciós estudi de Shen et al. (2012) sobre la participació i les intencions futures de les noies afroamericanes urbanes quant a l'educació física, que pretén oferir una base de gènere per a la teoria del comportament planificat fent-lo correspondre amb una perspectiva feminista postestructuralista, inexplicablement no cita referències bibliogràfiques rellevants i adients que els autors coneixen bé. Fins i tot les investigacions correctament dutes a terme i relativament sofisticades des del punt de vista teòric, com l'estudi etnogràfic de Hills (2007) sobre noies britàniques de 12 i 13 anys de diverses ètnies i estrats socioeconòmics majoritàriament baixos, repeteixen, tot i que presentades d'una manera molt eloqüent, idees que ja feia temps que es trobaven en la literatura especialitzada representada per l'anàlisi de Flintoff i Scraton. Per exemple, després d'un any d'estudi, Hills conclouia el següent:

La complexitat de les experiències de les noies reforça la necessitat d'implementar pràctiques pedagògiques inclusives que puguin diferenciar les habilitats i les experiències de noies diferents. El reconeixement de la diferència és un component fonamental del dret. Això no obstant, aquestes diferències no es limiten a categories socials demarcades com l'ètnia, el sexe i la discapacitat. Aquest estudi suggereix que cal dur a terme pràctiques inclusives tant en ambients només de noies com en contextos mixtos i en les diverses categories socials. Dins d'aquest estudi, es va identificar tota una sèrie de pràctiques que impedièen que algunes noies desenvolupessin habilitats i incloïen les burles, la marginalitat dins els jocs i l'avaluació pública dels cossos. Unes pràctiques diferenciades poden necessitar que es tregui pes als resultats competitius introduint perspectives individualitzades i grupals als aprenentatges, integrant entorns d'aprenentatge pluridimensionals i modificant o adaptant les activitats físiques (Hills, 2007, pàg. 333).

Almenys en aquesta conclusió Hills reuneix les tres vessants de la pedagogia (el professorat, l'alumnat i el

curriculum - to show that no one aspect provides an answer to the 'problem of girls', and that even when we understand the complexity of the issues we are not at the same time handed ready-made solutions. Unfortunately, when researchers such as Hills reveal this complexity, the response from other stakeholders, such as politicians, policy-makers and funding organisations, is to look for ready-made solutions. A key agency in this process of simplification and thus a key contributor to the perpetuation of the same old story is the media.

Researchers and a parasitic media: a case in point

The reproductive cycle of the same old narrative is maintained; we suggest, by research that appears to be neither regularly nor systematically informed by the collective body of previously produced and published knowledge about girls, gender and physical education. The research community does not accomplish this feat alone however. It is considerably aided in maintaining the same old narrative by a parasitic media. To illustrate how the media comes in to play on the question of girls and physical education we will use a brief case study to make our point. The report we use to illustrate claim is *Changing the Game for Girls*, published by the UK-based Women's Sport and Fitness Foundation (WSFF) in May 2012. The study was carried out in partnership with the high-profile UK-based organisations the Youth Sport Trust and the Institute for Youth Sport (IYS) at Loughborough University. The following statement by the lead organisation's Chief Executive provides an insight into how the WSFF position the report:

This report presents new research that offers us the opportunity to begin to understand the causes of low levels of physical activity among girls. The project (the largest of its kind ever carried out in the UK) explores the views of girls – and boys – about physical activity, sport and PE, and the influence of schools, friends and families. It also includes interviews with parents and PE teachers. Importantly, the research points clearly to what can be done to help more girls get and stay active (Sue Tiball, CE, WSFF, 2012, p. 1).

The claim is made that this is new research, and as such offers a beginning in the process of

currículum) per demostrar que cap dona resposta al “problema de les noies” i que, fins i tot quan comprenem la complexitat de les qüestions, no se'ns ofereixen solucions predissenyades. Malauradament, quan els investigadors com Hills revelen aquesta complexitat, la resposta d'altres parts interessades, com els polítics, els responsables d'aprovar polítiques, les organitzacions encarregades del finançament, és buscar solucions emprades prèviament. Un agent clau en aquest procés de simplificació i, per tant, un ens que contribueix de manera clau a perpetuar el discurs tradicional són els mitjans de comunicació.

Investigadors i mitjans de comunicació parasitaris: un exemple

Es manté el cicle reproductiu del discurs establert i pensem que es deu a investigacions que no estan al cas de manera regular ni sistemàtica del corpus col·lectiu de coneixements produïts prèviament i publicats sobre les noies, el gènere i l'educació física. Malgrat tot, no és només la comunitat de recerca la responsable. L'ajuden de manera considerable a mantenir la mateixa narrativa de sempre uns mitjans de comunicació parasitaris. Per il·lustrar com entren en joc els mitjans en la qüestió de les noies i l'educació física, farem servir un breu estudi d'un cas per defensar el nostre argument. L'informe que emprarem per il·lustrar-lo és *Changing the Game for Girls* (canviar el joc per a les noies), publicat per la Women's Sport and Fitness Foundation (WSFF), amb seu al Regne Unit, el maig de 2012. L'estudi es va dur a terme en col·laboració amb les prestigioses organitzacions britàniques Youth Sport Trust (YST) i l'Institute for Youth Sport (IYS) de la Universitat de Loughborough. La declaració següent, feta per la directora executiva de la primera organització, ens dona una idea sobre com ubica l'informe la WSFF:

Aquest informe presenta noves investigacions que ens donen l'oportunitat de començar a comprendre les causes del baix nivell d'activitat física entre les noies. El projecte (el més gran d'aquestes característiques que s'ha dut a terme al Regne Unit) analitza les opinions de les noies –i dels nois– sobre l'activitat física, l'esport i l'educació física, així com la influència de les escoles, els amics i les famílies. També inclou entrevistes amb pares i mestres d'educació física. Té gran importància el fet que les investigacions assenyalen clarament que es pot fer per ajudar a més noies a emprendre alguna activitat i a mantenir-la” (Sue Tiball, DE, WSFF, 2012, pàg. 1).

S'afirma que és una investigació “nova” i que, per tant, ofereix un “punt de partida” en el procés de comprendre

understanding girls' situations with respect to physical activity. It further claims it is distinctive due to its size and because it offers girls and boys an opportunity to be heard. Moreover as Tiball writes, 'importantly', the study provides insights into how to overcome the problems it identifies. None of the claims made in the statement quoted are strictly accurate, and in some cases they seriously misrepresent much of the previous research that has been conducted.

As we noted, Flintoff and Scraton's (2006) overview shows factors affecting girls' situations with respect to physical education and physical activity have been in the public domain increasingly since at least the middle to late 1980s. Moreover, as their review shows, there have been at least as large scale studies conducted previously, and a number these studies that pre-date the 2012 WSFF report have also given girls and boys opportunities to be heard. Neither is its claim to focus on how to overcome the problem of girls' physical education original, notwithstanding the production of a 'toolkit' for teachers, when set beside a whole line of other interventions including activist research with girls. Finally, what the study claims to have discovered with respect to girls' and boys', parents' and teachers' views about physical activity, sport and physical education, including the influence of schools, friends and family, is not news. These insights, as we noted, have been in the research literature for at least two decades or more.

Perhaps, and arguably, the single most notable feature of this study is that it states in more explicit terms than is often the case that school physical education as a curriculum topic and teachers as agents are very much to blame for many girls' unwillingness to participate. And indeed it is this point that was picked up in numerous media stories reporting the research on the day of the Report's release. Jane Hughes (2012) for the British Broadcasting Corporation (BBC) web site headlined her article with the statement that 'Schools urged to make PE more attractive to girls', while Emma Birchley (2012) for Sky News rather more dramatically wrote that 'PE puts half of girls off exercise for life'. Katherine Faulkner (2010) for the Daily Mail was somewhat more loquacious with her headline of 'Grubby changing rooms and embarrassment at getting sweaty in front of boys mean PE lessons are putting girls off exercise for life'. The Independent journalist Richard Garner (2012), meanwhile, focused on a different finding, that 'Unfeminine' school sports

les situacions de les noies pel que fa a l'activitat física. Més endavant afirma que es caracteritza per les seves dimensions i per oferir a les noies i als nois una oportunitat de ser escoltats. A més, Tiball escriu que “és important la manera en què” l'estudi ofereix idees sobre com superar els problemes que identifica. Cap de les afirmacions que es fan en el document esmentat són acurades i en alguns casos fins i tot infrarepresenten de manera notable moltes de les investigacions dutes a terme anteriorment.

Tal com hem observat, la visió de conjunt de Flintoff i Scraton (2006) mostra que els factors que afecten les situacions de les noies pel que fa a l'educació física i l'activitat física són cada cop més de domini públic des de mitjans o finals de la dècada de 1980. A més, tal com demostren les seves anàlisis, ja s'havien dut a terme estudis similars, i alguns d'aquests estudis amb una data anterior a l'informe de 2012 de la WSFF, van donar l'oportunitat a les noies i als nois de dir-hi la seva. Tampoc és original la seva petició que es focalitzi l'atenció en com superar els problemes de l'educació física de les noies —malgrat que sí que ofereixen un “conjunt d'eines” per als professors— quan es deixi al marge tota una línia d'altres intervencions, inclosa la recerca activista amb noies. Finalment, allò que l'estudi afirma haver descobert pel que fa a les opinions de les noies i els nois, els pares i els professors sobre l'activitat física, inclosa la influència de les escoles, els amics i les famílies, no és nou. Tal com hem afirmat, aquestes idees les ha recollides la literatura especialitzada almenys durant dues dècades o més.

Potser podria argumentar-se que la característica més notable d'aquest estudi és que afirma en termes més explícits del que sol ser habitual que l'educació física a les escoles com a contingut curricular i el professorat com a agent tenen molta culpa de la poca predisposició de les noies per participar. I certament això és el que van recollir moltes històries de la premsa que cobrien les investigacions el dia que es va fer públic l'informe. Jane Hughes (2012) va titular el seu article per al web de la BBC “S'exigeix a les escoles que facin l'EF més atractiva per a les noies”, mentre que Emma Birchley (2012) va ser més radical en escriure per a Sky News que “L'EF fa que la meitat de les noies abandonin l'exercici físic per sempre més”. Katherine Faulkner (2010) per al *Daily Mail* es va esplaïar una mica més amb el seu titular: “Uns vestidors fastigosos i la vergonya de suar davant dels nois fan desistir les noies de fer exercici”. Per la seva banda, el periodista de *The Independent* Richard Garner (2012) posava l'èmfasi en un descobriment diferent: “Els esports escolars ‘poc femenins’ deixen les noies

leave girls on the sidelines', while his colleague Harriet Walker (2012), with her commentary on these news stories, blamed 'the psychotic gym teachers'.

While this 'insight' may have been news to some of these journalists, calls for radical reform of physical education for girls have been appearing in the research literature for decades. Since this report makes no claims to be an 'academic publication', the lack of references is perhaps, arguably, understandable. But Tiball's introduction, which completely omits to mention any other research on physical education and girls, rather than confirm the originality of this 'new' research, merely feeds the reproductive cycle that lies at the root of the problem of bringing about genuine change that will benefit all girls to lead physically active lives.

Ironically, and to emphasise our point, the IYS conducted another study, covered in January 2005 by Denis Campbell of *The Observer* newspaper under the header 'Ugly games kit turns girls off PE'. Campbell writes of this earlier study:

The findings of the survey, by the Institute of Youth Sport at Loughborough University, will be unveiled this week to the 250 delegates attending Let's Go Girls, the first conference in Britain on how to tackle young females' dislike of school games. The academics conducted research at 111 schools and among almost 11,000 girl pupils aged 11-16. They found that 30 per cent of the girls surveyed did not like their PE kit, and 40 per cent were self-conscious about their bodies. One in five said they only took part in PE because they had to, 15 per cent did not enjoy it and 3 per cent rarely took part. One in five believed that being good at sport was not important for girls and that it was not 'cool' to display sporting prowess. Worryingly, the researchers found that 30 per cent of girls did not think they would be physically active once they left school. They also discovered that girls become progressively more negative towards sport after the onset of puberty (Campbell, 2005).

This passage could easily have come from the 2012 report or its associated media stories. Certainly it is difficult to see from this media report what progress has been made between the 2005 and the 2012 initiatives involving at least some of the same organisations. While we might as researchers cry foul and claim our work has been misrepresented, we think we have seen enough of this kind of media

de banda", mentre que la seva col·lega Harriet Walker (2012) en donava la culpa "als psicòtics professors de gimnàstica".

Mentre alguns d'aquests periodistes van considerar notícia aquest 'coneixement', la literatura especialitzada feia dècades que sol·licitava una reforma radical de l'educació física per a les noies. Com que aquest article no pretén ser una 'publicació acadèmica', pot considerar-se comprensible la falta de referències. Això no obstant, la introducció de Tiball, que omet completament la menció de *qualsevol* altra investigació sobre l'educació física i les noies, més que confirmar l'originalitat d'aquesta 'nova' investigació el que fa és alimentar el cicle reproductiu subjacent a l'arrel del problema que suposa dur a terme un canvi genuí que beneficiï totes les noies, per tal que duguin una vida físicament activa.

Irònicament i per posar en relleu el nostre plantejament, l'IYS va dur a terme un altre estudi, realitzat per Denis Campbell del diari *The Observer* amb el titular "Uns equips lletjos fan que les noies no tinguin interès en l'educació física". Campbell escriu sobre aquest darrer estudi:

Els resultats de l'enquesta duta a terme per l'Institute of Youth Sport de la Universitat de Loughborough es comunicaran aquesta setmana als 250 delegats que assisteixen a la conferència *Let's Go Girls*, la primera que se celebra a Gran Bretanya sobre com abordar el fet que a les nenes i les noies no els agradin els jocs escolars. Els acadèmics van dur a terme les seves investigacions en 111 escoles i entre gairebé 11.000 alumnes d'11 a 16 anys. Van descobrir que al 30 % de les noies enquestades no els agradava el seu equipament d'EF i que al 40 % els preocupava el seu cos. Una de cada cinc deia que només participava en les classes d'EF perquè era obligatori, a un 15 % no els agradava i un 3 % gairebé mai no hi participava. Una de cada cinc creia que el fet de ser bon esportista no era important per a les noies i que les seves destreses esportives no les feien interessants. És preocupant el fet que els investigadors hagin descobert que el 30 % de les noies no creien que serien físicament actives quan acabessin l'escola. També van descobrir que les noies es mostren progressivament més negatives vers l'esport a partir de la pubertat (Campbell, 2005).

Aquest extracte podria haver sortit tranquil·lament de l'informe de 2012 o dels articles apareguts en la premsa sobre l'informe. Certament és difícil veure a partir d'aquest informe dels mitjans de comunicació el progrés existent entre les iniciatives del 2005 i del 2012. A més, algunes de les organitzacions que van participar en la del 2012 són les mateixes que en el 2005. Com a investigadors, podem queixar-nos i dir que la nostra feina ha estat

reporting of research-led initiatives surrounding girls and physical education for us as a research community to develop strategies to counteract the parasitic media, to undermine its simplifications and misrepresentations while at the same time getting accurate messages across to the general public as well as key stakeholders.

Conclusion

We cited at some length Patricia Vertinsky's 1992 paper to introduce the same old story about girls and physical education. We think it is significant that this paper is as contemporary now as it was then, over 20 years ago. We think this says much about the stagnation in the field of research on girls and physical education. As we have tried to show in this paper, some responsibility for the maintenance and reproduction of the same old narrative about girls and physical education must be borne by researchers and by the media reporting the findings of their research. We think there are a number of possible explanations for this situation, which suggest in turn potential solutions.

First, we think that this topic of study, like the broader field of physical education and sport pedagogy (Kirk, 2010), is marred by poor citation practices and a consequent general lack of systematic building on previously published studies. Perhaps research on girls and physical education has been too small scale, or has failed to be rigorous enough methodologically, so that this research isn't worth citing? But then, even if this was the case, why do successive studies, even those with standard public health designs featuring large numbers of participants, quantification and randomised trials, repeat the findings of previous research that has none of these features? Or perhaps the problem is that researchers from a range of fields, such as physical education and sport pedagogy on the one hand and public health on the other, are unaware of each other's work since they publish in different journals and attend different conferences? While this may be an explanation for poor citation practices, it is not in our view an excuse, since any careful and thorough literature search should bring appropriate published research to light.

Second, poor citation practices may lie at the base of the apparently random, scattergun nature of

infrarepresentada, pensem que ja hem vist prou articles d'aquesta mena sobre iniciatives de recerca al voltant de les noies i l'educació física per poder desenvolupar, com a comunitat d'estudi, estratègies per contraatacar aquests mitjans de comunicació parasitaris, acabar amb les seves simplificacions i infrarepresentacions, i fer arribar missatges acurats al públic en general i a les parts interessades.

Conclusió

Citem extensament l'estudi de Patricia Vertinsky de 1992 per presentar la cantarella de sempre pel que fa a les noies i l'educació física. Estem convençuts de la importància que té el fet que aquest document sigui tan vigent ara com ho era aleshores, fa més de 20 anys. Pensem que diu molt sobre l'estancament que viu l'àmbit de la recerca sobre les noies i l'educació física. Tal com hem intentat mostrar en aquest article, una part de la responsabilitat que es vagi mantenint i reproduint el discurs tradicional pel que fa a les noies i l'educació física és dels investigadors i els mitjans que fan públics els descobriments de les seves investigacions. Creiem que hi ha una sèrie d'explicacions possibles per a aquesta situació, la qual cosa fa pensar alhora en possibles solucions.

En primer lloc, crec que aquest tema d'estudi, com l'àmbit més ampli de l'educació física i la pedagogia de l'esport (Kirk, 2010), es veu afectat pel fet que la pràctica de citar és pobre, el que comporta que els nous estudis manquin d'una bona fonamentació en investigacions publicades anteriorment. Si la recerca sobre les noies i l'educació física s'ha fet a una escala massa petita o no ha estat prou rigorosa des del punt de vista metodològic, és motiu suficient per no citar-la? Encara que fos així, per què els estudis successius (fins i tot els que tenen un disseny estàndard en l'àmbit de la salut pública, amb un nombre elevat de participants, quantificació i proves aleatòries) repeteixen els descobriments de recerques anteriors que no tenen cap d'aquestes característiques? O potser el problema és que els investigadors d'una àmplia gamma d'àmbits, com l'educació física i la pedagogia de l'esport per un costat i la salut pública per l'altre, no estan al corrent de les obres dels altres pel fet de publicar en revistes diferents i anar a conferències diferents? Tot i que aquest fet pot explicar les pobres pràctiques de citació, pensem que no és cap excusa ja que amb una cerca atenta i exhaustiva de la bibliografia s'hauria de trobar la investigació publicada més adequada.

En segon lloc, que les pràctiques de citació siguin pobres es pot deure a la naturalesa aparentment atzarosa i

research on girls and physical education. There appear to be few programmes of research and a marked absence of a broader programme of interlocking research studies that could produce genuine developments in practice or, at least, the evidence that could illustrate what is possible in terms of improving the situation for girls and physical education. To facilitate a programmatic approach, we think researchers in the field need to be willing to identify and articulate a shared mission, with common, research-informed goals, vocabulary and methods (Kirk & Haerens, in press). Along with these shared and common values and approaches could come the capacity for researchers to develop a more assertive and collaborative relationship with media individuals and organisations so that the findings of research studies are reported accurately and that the 'news' is highlighted and foregrounded in their reports.

Finally, we do not underestimate the scale of the challenge facing researchers to contribute to improving the situation for girls in physical education. We suggest that, as pedagogues, we must take a pragmatic approach, asking whether we can make a difference for the better, what 'better' would be, and how do we go about this task? Instead of perpetuating the same old story, we need to start with what we know about what does in fact facilitate girls' interest, motivation and learning in physical education. Activist scholars could provide us with a lead to assist in answering the three pragmatist question (eg. Enright & O'Sullivan, 2010, 2012; Fiestte, 2011; Fisette & Walton, 2011; Oliver, Hamzeh, & McCaughtry 2009; Oliver & Lalik, 2004; Oliver & Oesterreich, 2013). Through their change-focused research projects, they have identified some of the critical elements that do facilitate girls' engagement with physical education, including being student-centred, creating opportunities for girls to study issues of embodiment, inquiry-based education centred in action, and listening and responding to girls over time. These critical elements allow us to develop programmes that meet the needs of different girls in different contexts, and show that there is no one best highly prescribed way to work with girls. Learning from activist researchers, we conclude with the proposal that a large part of a shared mission for this field of inquiry is that it must become more focused on how we go about improving the situation for girls in physical education, building on what we already know from activist studies and other student-centred interventions.

dispersa de la investigació sobre les noies i l'educació física. Pel que sembla, hi ha pocs programes de recerca i una marcada absència d'un programa més ampli d'estudis de recerca interconnectats que pugui generar avenços genuïns en la pràctica o, almenys, que il·lustri la possibilitat de millorar la situació de les noies i l'educació física. Per poder aproximar-s'hi d'una manera programàtica, pensem que els investigadors d'aquest àmbit han de tenir la voluntat d'identificar i articular una missió compartida amb objectius comuns, plantejats en clau de recerca, vocabulari comú i mètodes comuns (Kirk i Haerens, a la premsa). Junament amb aquests valors i enfocaments comuns compartits hi hauria d'haver la capacitat dels investigadors de desenvolupar una relació més assertiva i col·laboradora amb els professionals i els mitjans de comunicació, per tal que els descobriments dels estudis de recerca es donessin a conèixer de manera acurada i que en els seus articles destaquessin allò que és realment "nou".

Finalment, no infravalorem la magnitud del repte que han d'afrontar els investigadors per contribuir a millorar la situació de les noies en l'àmbit de l'educació física. Suggerim que, com a pedagogs, hem d'enfocar la qüestió de manera pragmàtica, mirant si podem fer alguna cosa per millorar, quina seria la millora en qüestió i com hem d'abordar aquesta tasca. En comptes de perpetuar els prejudicis, cal que comencem pel que sabem sobre els factors que realment afavoreixen l'interès, la motivació i l'aprenentatge de les noies en l'àmbit de l'educació física. Els acadèmics activistes ens podrien ajudar a elaborar una guia que ens ajudés a respondre les tres preguntes pragmàtiques (p. ex. Enright & O'Sullivan, 2010; 2012; Fiestte, 2011; Fisette & Walton, 2011; Oliver, Hamzeh, & McCaughtry 2009; Oliver & Lalik, 2004; Oliver & Oesterreich, 2013). Mitjançant els seus projectes d'investigació orientats al canvi han identificat alguns dels elements fonamentals que afavoreixen la interacció de les noies amb l'educació física, com ara un ensenyament centrat en l'alumnat, crear oportunitats perquè les noies estudiïn qüestions de corporeïtat/corporalització, l'educació basada en la investigació i centrada en l'acció, i escoltar i respondre a les noies al llarg del temps. Aquests elements fonamentals ens permeten desenvolupar programes que satisfan les necessitats de les noies en contextos diferents i demostren que no hi ha una sola millor manera ni més altament prescrita de treballar amb les noies. Gràcies als aprenentatges que hem fet amb els investigadors activistes, concloem que una part important de la nostra missió compartida consisteix a centrar-nos més en com podem millorar la situació de les noies en l'educació física, basant-nos en allò que ja sabem a través d'estudis activistes i altres intervencions centrades en l'alumnat.

References / Referències

- Azzarito, L. M., & M. A. Solmon (2006). A Poststructural Analysis of High School Students' Gendered and Racialized Bodily Meanings. *Journal of Teaching in Physical Education*, 25(1), 75-98.
- Barr-Anderson, D. J., Neumark-Sztainer, D., Lytle, L., Schmitz, K. H., Ward, D. S., Conway, ... & Pate, R. R. (2008). But I Like PE: Factors Associated With Enjoyment of Physical Education Class in Middle School Girls. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 79(1), 18-27.
- Benn, T., Dagkas, S., & Jawad, H. (2011). Embodied faith: Islam, religious freedom and educational practices in physical education. *Sport, Education and Society*, 16(1), 17-34. doi:10.1080/13573322.2011.531959
- Birchley, E. (2012). PE 'Puts Half Of Girls Off Exercise For Life.' *Sky News*. <http://news.sky.com/story/14720/pe-puts-half-of-girls-off-exercise-for-life>
- Campbell, D. (2005). Ugly Games Kit Turns Girls Off PE. *The Guardian*. <http://www.guardian.co.uk/uk/2005/jan/16/health.schools>
- Casey, M., Mooney, A., Eime, R., Harvey, J., Smyth, J., Telford, A., & Payne, W. (2013). Linking Physical Education With Community Sport and Recreation: A Program for Adolescent Girls. *Health Promotion Practice*, 14 (5), 721-731. doi:10.1177/1524839912464229
- Constantinou, P., Manson, M., & Silverman, S. (2009). Female Students' Perceptions About Gender Role Stereotypes and Their Influence on Attitude Toward Physical Education. *The Physical Educator*, 66(2), 85-96.
- Enright, E., & M. O'Sullivan (2010). 'Can I Do It in My Pyjamas?' Negotiating a Physical Education Curriculum with Teenage Girls. *European Physical Education Review*, 16(3): 203-222. doi:10.1177/1356336X10382967
- Enright, E., & M. O'Sullivan (2012). Physical Education 'In All Sorts of Corners': Student Activists Transgressing Formal Physical Education Curricular Boundaries. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 83(2), 255-267.
- Faulkner, K. (2012). Grubby Changing Rooms and Embarrassment at Getting Sweaty in Front of Boys Mean PE Lessons are Putting Girls Off Exercise for Life. *Mail Online*. <http://www.dailymail.co.uk/health/article-2138182/Grubby-changing-rooms-embarrassment-getting-sweaty-boys-mean-PE-lessons-putting-girls-exercise-life.html>
- Felton, G., Saunders, R. P., Ward, D.S., Dishman, R.K., Dowda, M., & Pate, R. R. (2005). Promoting Physical Activity in Girls: A Case Study of One School's Success. *Journal of School Health*, 75(2), 57-62. doi:10.1111/j.1746-1561.2005.tb00011.x
- Fisette, J. L. (2011). Negotiating Power within High School Girls' Exploratory Projects in Physical Education. *Women in Sport and Physical Activity Journal*, 20(1): 73-90. doi:10.1080/13573322.2011.643297
- Fisette, J. L., & T. A. Walton. 2011. 'If You Really Knew Me'...I Am Empowered Through Action. *Sport, Education and Society*, 19(2), 131-152.
- Flintoff, A., & Sheila S. (2006). Girls and Physical Education. In D. Kirk, D. Macdonald & Mary O'Sullivan (Eds.), *The handbook of physical education* (pp. 767-783). London: Sage.
- Garner, R. (2012). 'Unfeminine' School Sports Leave Girls on the Sidelines. *The Independent*. <http://www.independent.co.uk/news/education/education-news/unfeminine-school-sports-leave-girls-on-the-sidelines-7704402.html>
- Gibbons, S. L. (2009). Meaningful Participation of Girls in Senior Physical Education Courses. *Canadian Journal of Education*, 32(2), 222-244.
- Grieser, M., Vu, M. B., Bedimo-Rung, A. L., Neumark-Sztainer, D., Moody, J., Rohm Young, D., & Moe, S.G. 2006. Physical Activity Attitudes, Preferences, and Practices in African American, Hispanic, and Caucasian Girls. *Health Education & Behavior*, 33(1), 40-51. doi:10.1177/1090198105282416
- Hills, A. (2006). Playing the Field(s): An Exploration of Change, Conformity and Conflict in Girls' Understandings of Gendered Physicality in Physical Education. *Gender and Education*, 18(5), 539-556. doi:10.1080/09540250600881691
- Hughes, J. (2012). Girls and Sport: Schools Urged to Make PE More Attractive to Girls. *BBC News*. <http://www.bbc.co.uk/news/health-17873519>
- Kirk, D. and Haerens, L. (published on line 2014). New Research Programmes in Physical Education and Sport Pedagogy. *Sport, Education and Society*.
- Kirk, D. (2010). Porquê de investigar: estado atual e tendências futuras nas pesquisas em Educação Física. (Why research matters: Current status and future trends in physical education pedagogy), *Movimento*, 16(2), 11-43.
- McKenzie, T. L., J. F. Sallis, J. J. Prochaska, T. L. Conway, S. J. Marshall, & P. Rosengard (2004). Evaluation of a Two-Year Middle-School Physical Education Intervention: M-SPAN. *Medicine & Science in Sports & Exercise*, 36(8), 1382-1388. doi:10.1249/01.MSS.0000135792.20358.4D
- Oliver, K. L., M. Hamzeh, and N. McCaughtry. 2009. 'Girly Girls Can Play Games/Las Niñas Pueden Jugar También': Co-creating a Curriculum of Possibilities With 5th Grade Girls. *Journal of Teaching in Physical Education*, 28(1): 90-110.
- Oliver, K. L., & R. Lalik. 2004. 'The Beauty Walk, This Ain't My Topic': Learning About Critical Inquiry with Adolescent Girls. *Journal of Curriculum Studies*, 36(5), 555-586. doi:10.1080/0022027032000139397
- Oliver, K. L., & R. Lalik (2004). Critical Inquiry on the Body in Girls' Physical Education Classes: A Critical Poststructural Analysis. *Journal of Teaching in Physical Education*, 23(2), 162-195.
- Oliver, K. L., & H. A. Oesterreich (2013). Student-centred Inquiry as Curriculum as a Model for Field-based Teacher Education. *Journal of Curriculum Studies*, 43(3), 394-417. doi:10.1080/00220272.2012.719550
- Shen, B., Rinehart-Lee, T., McCaughtry, N., & Li, X. 2012. Urban African-American Girls' Participation and Future Intentions Toward Physical Education. *Sex Roles*, 67(5-6), 323-333. doi:10.1007/s11199-012-0179-6
- Taylor, W. C., Yancey, A. K., Leslie, J., Murray, N. G., Cummings, S. S., Sharkey, ... McCarthy, W. J. (2000). Physical Activity Among African American and Latino Middle School Girls: Consistent Beliefs, Expectations, and Experiences Across Two Sites. *Women & Health*, 30(2) 67-82. doi:10.1300/J013v30n02_05
- Vertinsky, P. A. (1992). Reclaiming Space, Revisioning the Body: The Quest for Gender-sensitive Physical Education. *Quest*, 44(3), 373-396. doi:10.1080/00336297.1992.10484063
- Walker, H. (2012). I Blame the Psychotic Gym Teachers. *The Independent*. <http://www.independent.co.uk/voices/commentators/harriet-walker-i-blame-the-psychotic-gym-teachers-7704401.html>
- Ward, J., Wilkinson, C., Vincent Graser, S., & Prusak, K. A. (2008). Effects of Choice on Student Motivation and Physical Activity Behavior in Physical Education. *Journal of Teaching in Physical Education*, 27(3), 385-398.
- Women's Sport and Fitness Foundation. (2012). Changing the Game for Girls." http://www.wsff.org.uk/system/1/assets/files/000/000/285/285/f4894dccc/original/Changing_The_Game_For_Girls_Final.pdf
- Women's Sport and Fitness Foundation (2010). *Young Women and Girls' Physical Activity: Fact Sheet*. Author.